

ΖΟΕΛ ΝΤΙΚΕΡ
Η υπόθεση
Αλάσκα Σάντερς

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΡΙΓΚΟΣ

ΖΟΕΛ ΝΤΙΚΕΡ

Η υπόθεση Αλάσκα Σάντερς

μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα γαλλικά

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΡΙΓΚΟΣ

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 615

Ζοέλ Ντικέρ, *Η υπόθεση Αλάσκα Σάντερς*

Joël Dicker, *L’Affaire Alaska Sanders*

Μετάφραση: Γιάννης Στρίγκος

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια, διορθώσεις: Ιωάννα Ανδρέου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Η εικόνα του εξωφύλλου παραχωρήθηκε

από τον αρχικό δικαιούχο στη Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε., 2024

Copyright © Joël Dicker, 2022

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2022

Πρώτη έκδοση στη γαλλική γλώσσα από τις εκδόσεις Rosie & Wolfe, Γενεύη, 2022

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούνιος 2024

Κ.Ε.Τ. Ε476 Κ.Ε.Π. 438/24 ISBN 978-618-07-0631-4

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Για τη Μαρί-Κλαιρ Αρντιουέν,
χωρίς την οποία τίποτα δε θα ήταν εφικτό*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Την προηγούμενη του φόνου <i>Παρασκευή 2 Απριλίου 1999</i>	13
---	----

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σχετικά με όσα έγιναν το 2010

Η μέρα του φόνου <i>3 Απριλίου 1999</i>	19
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΤΟΥ ΠΙΤΕΡ ΦΙΛΙΠΣ	21

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Οι συνέπειες της επιτυχίας

1. Μετά την υπόθεση Χάρρυ Κέμπερτ <i>Μόντρεαλ, Κεμπέκ. 5 Απριλίου 2010</i>	25
Η μέρα του φόνου <i>3 Απριλίου 1999</i>	38
2. Αναμνήσεις <i>Νιου Χαμσάιρ. 6 Απριλίου 2010</i>	42
Η μέρα του φόνου <i>3 Απριλίου 1999</i>	51
3. Η χαρά της ζωής <i>Νιου Χαμσάιρ. 6 Απριλίου 2010</i>	70
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΤΩΝ ΡΟΜΠΕΡΤ ΚΑΙ ΝΤΟΝΑ ΣΑΝΤΕΡΣ	80

Η επομένη του φόνου	
<i>Κυριακή 4 Απριλίου 1999, πρωί</i>	84
Η επομένη του φόνου	
<i>Κυριακή 4 Απριλίου 1999, απόγευμα</i>	99
4. Χαμένοι παράδεισοι	
<i>17 Απριλίου 2010</i>	112
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΤΟΥ ΓΟΥΟΛΤΕΡ ΚΑΡΡΕΪ	119
Δύο μέρες μετά τον φόνο	
<i>Δευτέρα 5 Απριλίου 1999</i>	123
5. Οι Γκόλντμαν της Βαλτιμόρης	
<i>Μαϊάμι, Φλόριντα. 24 Απριλίου 2010</i>	140
Τρεις μέρες μετά τον φόνο	
<i>Τρίτη 6 Απριλίου 1999</i>	148
6. Οδύνη	
<i>Κόνκορντ, Νιου Χαμσάιρ. Μάιος 2010</i>	160
Τρεις μέρες μετά τον φόνο	
<i>Τρίτη 6 Απριλίου 1999</i>	181
7. Ανώνυμη επιστολή	
<i>Σάββατο 29 Μαΐου 2010</i>	190
8. Διαπληκτισμοί	
<i>Κόνκορντ, Νιου Χαμσάιρ. Δευτέρα 14 Ιουνίου 2010</i>	207

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

Οι συνέπειες ενός φόνου

9. Συμφιλίωση	
<i>Κόνκορντ, Νιου Χαμσάιρ. 30 Ιουνίου 2010</i>	229
10. Το ξεκίνημα της έρευνας	
<i>Κόνκορντ, Νιου Χαμσάιρ. Παρασκευή 2 Ιουλίου 2010</i>	250
11. Αφιερώσεις	
<i>Μάουντ Πλέζαντ, Νιου Χαμσάιρ. Πέμπτη 8 Ιουλίου 2010</i>	256
12. Με τον Χάρρυ Κέμπερτ	
<i>Ορόρα, Νιου Χαμσάιρ. 29 Φεβρουαρίου 2008</i>	271
13. Πρώτα στοιχεία	
<i>Μάουντ Πλέζαντ, Νιου Χαμσάιρ. 10 Ιουλίου 2010</i>	275

14. Λορίν	
<i>Μάουντ Πλέζαντ, Νιου Χαμσάιρ. Κυριακή 11 Ιουλίου 2010 . . .</i>	289
15. Ασυγχώρητη απειροσκεψία	
<i>Μάουντ Πλέζαντ, Νιου Χαμσάιρ. Δευτέρα 12 Ιουλίου 2010 . . .</i>	299
16. Ο Μάρκους με το Ford	
<i>Βοστόνη, Μασσαχουσέττη. Δευτέρα 12 Ιουλίου 2010</i>	319
17. Ο Παράδεισος της Πέστροφας	
<i>Μάουντ Πλέζαντ, Νιου Χαμσάιρ. Τρίτη 13 Ιουλίου 2010</i>	338
18. Σάλλυ και Τζορτζ Κάρρεϋ	
<i>Μάουντ Πλέζαντ, Νιου Χαμσάιρ. Τρίτη 13 Ιουλίου 2010</i>	357
19. Οι γλάροι	
<i>Μάουντ Πλέζαντ, Νιου Χαμσάιρ. Τετάρτη 14 Ιουλίου 2010 . . .</i>	381
20. Άπιστη	
<i>Μάουντ Πλέζαντ, Νιου Χαμσάιρ. Πέμπτη 15 Ιουλίου 2010 . . .</i>	399
21. Μέγας πανικός	
<i>Κόνκορντ, Νιου Χαμσάιρ. Παρασκευή 16 Ιουλίου 2010</i>	425
Το βράδυ της διάρρηξης	
<i>Πέμπτη 8 Οκτωβρίου 1998</i>	443
22. Αντίποινα	
<i>Σάλεμ, Μασσαχουσέττη. Παρασκευή 16 Ιουλίου 2010</i>	445
23. Μικρές διευκολύνσεις	
<i>Μάουντ Πλέζαντ. Παρασκευή 16 Ιουλίου 2010</i>	455
24. Ενέχυρο	
<i>Κόνκορντ, Νιου Χαμσάιρ. Σάββατο 17 Ιουλίου 2010</i>	462
25. Μαντάμ Μπαττερφλάι	
<i>Μπρίτζτον, Μέιν. Σάββατο 17 Ιουλίου 2010</i>	477

ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ

Οι συνέπειες της ζωής

26. Σαμάνθα	
<i>Ρότσεστερ, Νιου Χαμσάιρ. Τρίτη 20 Ιουλίου 2010</i>	487
27. Παράξενες εκτυπώσεις	
<i>Ρότσεστερ, Νιου Χαμσάιρ. Τρίτη 20 Ιουλίου 2010</i>	498
28. Ο ανώνυμος αποστολέας	
<i>Κόνκορντ, Νιου Χαμσάιρ. Τετάρτη 21 Ιουλίου 2010</i>	511

29. Η αποφυλάκιση <i>Κόνκορντ, Νιου Χαμσάιρ. Παρασκευή 23 Ιουλίου 2010</i>	527
30. Η ζωή και ο θάνατος της Έλινορ Λόουελ <i>Σάλεμ, Μασσαχουσέττη. Σάββατο 24 Ιουλίου 2010</i>	545
31. Αμφιβολίες <i>Σάλεμ, Μασσαχουσέττη. Κυριακή 25 Ιουλίου 2010</i>	563
32. Βαίναλχέιβεν <i>Δευτέρα 26 και Τρίτη 27 Ιουλίου 2010</i>	573
33. Το γκριζο σπίτι <i>Βαίναλχέιβεν, Μέιν. Τετάρτη 28 Ιουλίου 2010</i>	581
34. Η επιστροφή <i>Κόνκορντ, Νιου Χαμσάιρ. Δευτέρα 2 Αυγούστου 2010</i>	590
35. Αυτοί που ξέρουν <i>Μπάρροους, Μασσαχουσέττη. Δευτέρα 23 Αυγούστου 2010 . . .</i>	599
36. Πλάνη <i>Σάλεμ, Μασσαχουσέττη. Πέμπτη 26 Αυγούστου 2010</i>	606
37. Το τέλος της παρτίδας <i>Βοστόνη, Μασσαχουσέττη. Παρασκευή 27 Αυγούστου 2010 . . .</i>	610
38. Ομολογίες <i>Βοστόνη, Μασσαχουσέττη. Παρασκευή 27 Αυγούστου 2010 . . .</i>	630
39. Η απόφαση <i>Μάουντ Πλέζαντ, Νιου Χαμσάιρ. Δευτέρα 22 Μαρτίου 1999 . . .</i>	642
40. Η νύχτα του φόνου <i>Μάουντ Πλέζαντ, Νιου Χαμσάιρ. 2 Απριλίου 1999</i>	648
41. Το τέλειο έγκλημα <i>Μάουντ Πλέζαντ, Νιου Χαμσάιρ. Τη νύχτα ανάμεσα στις 2 και τις 3 Απριλίου</i>	658

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Έναν χρόνο μετά το κλείσιμο της υπόθεσης Αλάσκα <i>Σάντερς</i>	665
---	-----

Την προηγούμενη του φόνου

Παρασκευή 2 Απριλίου 1999

Ο τελευταίος άνθρωπος που την είδε ζωντανή ήταν ο Λιούις Τζέικομπ, ο ιδιοκτήτης ενός πρατηρίου βενζίνης στον Αυτοκινητόδρομο 21. Ήταν επτά και μισή το απόγευμα όταν ετοιμαζόταν να φύγει από το μαγαζί. Θα έβγαζε τη γυναίκα του έξω να δειπνήσουν για να γιορτάσουν τα γενέθλιά της.

«Σίγουρα δε σε πειράζει να κλείσεις εσύ;» ρώτησε την υπάλληλό του πίσω από το ταμείο.

«Κανένα πρόβλημα, κύριε Τζέικομπ».

«Σ' ευχαριστώ, Αλάσκα».

Ο Λιούις Τζέικομπ κοίταξε για μια στιγμή την κοπέλα: μια καλλονή. Μια ηλιαχτίδα. Και πόσο ευγενική! Έξι μήνες τώρα που δούλευε εδώ, του είχε αλλάξει τη ζωή.

«Κι εσύ;» τη ρώτησε. «Έχεις κανονίσει γι' απόψε;»

«Θα βγω μια βόλτα...»

Του χαμογέλασε.

«Το ύφος σου δείχνει να είναι κάτι παραπάνω από μια απλή βόλτα».

«Ρομαντικό δείπνο» του εκμυστηρεύτηκε.

«Τυχερός ο Γουόλτερ» της είπε ο Λιούις. «Άρα, τα πράγματα έφτιαξαν μεταξύ σας;»

Αντί για απάντηση, η Αλάσκα ανασήκωσε τους ώμους. Ο Λιούις ίσιωσε τη γραβάτα του κοιτώντας το είδωλό του στην τζαμαρία.

«Πώς με βρίσκεις;» τη ρώτησε.

«Άφσογο. Άντε, θ' αργήσετε».

«Καλό Σαββατοκύριακο, Αλάσκα. Τα λέμε τη Δευτέρα».

«Καλό Σαββατοκύριακο, κύριε Τζέικομπ».

Του χαμογέλασε πάλι. Το χαμόγελο αυτό δε θα το ξεχνούσε ποτέ.

Την επομένη, στις επτά το πρωί, ο Λιούις Τζέικομπ πήγε ν' ανοίξει το βενζινάδικό του. Μόλις μπήκε, κλείδωσε πίσω του την πόρτα του μαγαζιού μέχρι να ετοιμαστεί για να υποδεχτεί τους πρώτους πελάτες. Ξαφνικά άκουσε ξέφρενα χτυπήματα στο τζάμι: γύρισε το κεφάλι και είδε μια γυναίκα με ρούχα τζόκινγκ και τρομαγμένη έκφραση να φωνάζει. Έσπευσε ν' ανοίξει κι εκείνη έπεσε πάνω του κραυγάζοντας: «Καλέστε την αστυνομία! Καλέστε την αστυνομία!».

Εκείνο το πρωί, το πεπρωμένο μιας μικρής πόλης του Νιου Χαμσάιρ θα άλλαζε ριζικά.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σχετικά με όσα έγιναν το 2010

Οι χρονιές από το 2006 ως το 2010, παρά τους θριάμβους και τη δόξα, καταγράφηκαν στη μνήμη μου ως δύσκολες. Σίγουρα η περίοδος αυτή είχε πολλά σκαμπανεβάσματα στη ζωή μου.

Έτσι, τώρα που πρόκειται να σας διηγηθώ την ιστορία της Αλάσκα Σάντερς, η οποία βρέθηκε νεκρή στις 3 Απριλίου του 1999 στο Μάουντ Πλέζαντ του Νιου Χαμσάιρ, και προτού σας εξηγήσω το πώς εγώ, το καλοκαίρι του 2010, αναμείχθηκα σ' αυτή την αστυνομική έρευνα που ήδη μετρούσε έντεκα χρόνια, οφείλω πρώτα να επανέλθω εν συντομία στην προσωπική μου κατάσταση εκείνη την περίοδο και ειδικότερα στην πορεία τής ακόμη πολύ πρόσφατης συγγραφικής μου καριέρας.

Η καριέρα μου γνώρισε το 2006 μια εκρηκτική εκκίνηση, με το πρώτο μου μυθιστόρημα να πουλάει εκατομμύρια αντίτυπα. Στα είκοσι έξι μου χρόνια μόλις, έγινα μέλος της πολύ κλειστής κάστας των πλούσιων και διάσημων συγγραφέων και εκτοξεύτηκα στην κορυφή των αμερικανικών γραμμάτων.

Όμως επρόκειτο ν' ανακαλύψω ότι και η δόξα έχει τις δικές της συνέπειες: όσοι με παρακολουθούν από το ξεκίνημά μου γνωρίζουν πόσο πολύ η τεράστια επιτυχία του πρώτου μου μυθιστορήματος έμελλε να με αποσταθεροποιήσει. Νιώθοντας να καταπιέζομαι από τη διασημότητα, μου ήταν αδύνατον πια να γράψω. Ο συγγραφέας τέθηκε εκτός λειτουργίας, όπως κι η έμπνευση, πέρασα την κρίση της λευκής σελίδας. Κατακόρυφη πτώση.

Κι έπειτα ήρθε η υπόθεση Χάρρυ Κέμπερτ, την οποία έχετε σίγουρα ακουστά. Στις 12 Ιουνίου του 2008, το πτώμα της Νόλα

Κέλλεργκαν, η οποία είχε εξαφανιστεί το 1975 σε ηλικία δεκαπέντε ετών, βρέθηκε θαμμένο στον κήπο του Χάρρου Κέμπερτ, θρύλου της αμερικανικής λογοτεχνίας. Η υπόθεση αυτή με άγγιξε βαθιά: ο Χάρρου Κέμπερτ υπήρξε καθηγητής μου στο πανεπιστήμιο, αλλά πάνω απ' όλα ο πιο στενός μου φίλος εκείνη την περίοδο. Μου ήταν αδύνατον να πιστέψω πως ήταν ένοχος. Μόνος εναντίον όλων, όργωσα το Νιου Χαμσάιρ για να διεξαγάγω τη δική μου έρευνα. Και μπορεί μεν να κατόρθωσα τελικά να αθώωσω τον Χάρρου Κέμπερτ, όμως τα μυστικά που ανακάλυψα για εκείνον έμελλε να διαλύσουν τη φιλία μας.

Απ' αυτή την έρευνα, γεννήθηκε ένα βιβλίο, *Η αλήθεια για την υπόθεση Χάρρου Κέμπερτ*, που εκδόθηκε το φθινόπωρο του 2009 και του οποίου η τεράστια επιτυχία με καταξίωσε ως συγγραφέα εθνικής εμβέλειας. Το βιβλίο αυτό ήταν η επιβεβαίωση που περίμεναν οι αναγνώστες μου και οι Αμερικανοί κριτικοί από το πρώτο μου κιόλας μυθιστόρημα για να με καθιερώσουν επιτέλους. Έπαψα να είμαι ένα εφήμερο θαύμα, ένας διάττοντας αστέρας που τον κατάπιε η νύχτα, ένα ίχνος από μια σκόνη που εξανεμίστηκε: ήμουν πλέον ένας συγγραφέας αναγνωρισμένος από το κοινό και αποδεκτός από τους συναδέλφους του. Ένωσα μεγάλη ανακούφιση. Σαν να ξαναβρήκα τον εαυτό μου έπειτα από τρία χρόνια περιπλάνησης στην έρημο της επιτυχίας.

Κι έτσι λοιπόν, τις τελευταίες εβδομάδες του 2009, με είχε πλημμυρίσει ένα συναίσθημα γαλήνης. Το βράδυ της 31ης Δεκεμβρίου γιόρτασα την Πρωτοχρονιά στην Τάιμς Σκουέρ, ανάμεσα σ' ένα κεφάλτο πλήθος. Είχα πάψει από το 2006 να συμμετέχω στην παραδοσιακή αυτή γιορτή. Από τη στιγμή δηλαδή που βγήκε το πρώτο μου βιβλίο. Εκείνη τη νύχτα, άγνωστος μεταξύ αγνώστων, ένιωσα καλά. Το βλέμμα μου διασταυρώθηκε με το βλέμμα μιας κοπέλας που μου άρεσε από την πρώτη στιγμή. Έπινε σαμπάνια. Μου έδωσε το μπουκάλι χαμογελώντας.

Όταν ξανασκέφτομαι τα όσα έγιναν τους επόμενους μήνες, φέρνω στη μνήμη μου αυτή τη σκηνή, που μου έδωσε την ψευδαίσθηση ότι επιτέλους είχα βρει τη γαλήνη.

Τα γεγονότα του 2010 επρόκειτο να με διαψεύσουν.

Η μέρα του φόνου

3 Απριλίου 1999

Ήταν επτά το πρωί. Έτρεχε, μόνη, κατά μήκος του Αυτοκινητόδρομου 21, μέσα σ' ένα καταπράσινο τοπίο. Με τα ακουστικά στ' αυτιά, ακολουθούσε έναν πολύ καλό ρυθμό. Οι δρασκελιές της ήταν γρήγορες, οι αναπνοές της σταθερές: σε δυο βδομάδες, θα έπαιρνε μέρος στον Μαραθώνιο της Βοστόνης. Ήταν έτοιμη.

Ένωθε πως η μέρα ήταν τέλεια: ο ήλιος που ανέτελλε πλημμύριζε με το φως του τους κάμπους με τα αγριολούλουδα, πίσω από τους οποίους ξεπρόβαλλε το πελώριο δάσος του Γουάιτ Μάουντεν.

Πολύ σύντομα έφτασε στο βενζινάδικο του Λιούις Τζέικομπ, ακριβώς σε απόσταση επτά χιλιομέτρων από το σπίτι της. Αρχικά δε σκόπευε να πάει παραπέρα, όμως αποφάσισε να παρατείνει λίγο ακόμα την προσπάθειά. Προσπέρασε το βενζινάδικο και συνέχισε ως το σταυροδρόμι του Γκρέυ Μπιτς. Έκανε τότε μια στροφή και μπήκε στον χωματόδρομο που κατακλυζόταν από παραθεριστές τις πολύ ζεστές μέρες. Το δρομάκι οδηγούσε σ' ένα πάρκινγκ απ' όπου ξεκινούσε ένα μονοπάτι για πεζούς, το οποίο εισχωρούσε στο δάσος του Γουάιτ Μάουντεν, για να καταλήξει σε μια μεγάλη παραλία με βότσαλα στις όχθες της λίμνης Σκόταμ. Διασχίζοντας το πάρκινγκ του Γκρέυ Μπιτς είδε, χωρίς να δώσει ιδιαίτερη προσοχή, ένα μπλε κάμπριο με πινακίδες της Μασσαχουσέττης. Έστριψε και κατευθύνθηκε προς την παραλία.

Κόντευε να φτάσει στις παρυφές του δάσους, όταν πήρε το μάτι της στην όχθη μια φιγούρα που την έκανε να κόψει ταχύτητα απότομα. Της χρειάστηκαν μερικά δευτερόλεπτα για να συνειδητοποιήσει αυτό που γινόταν εκεί μπροστά της. Παρέλυσε απ' τον φόβο. Δεν είχε γίνει αντιληπτή. Προπάντων δεν έπρεπε να κάνει θόρυβο, δεν έπρεπε να προδώσει την παρουσία της: αν την έβλεπε, τότε θα ερχόταν κι η δική της σειρά. Κρύφτηκε πίσω από τον κορμό ενός δέντρου.

Η αδρεναλίνη την έκανε να βρει τη δύναμη να συρθεί αθόρυβα πάνω στο μονοπάτι, κι έπειτα, όταν θεώρησε ότι βρισκόταν πια εκτός κινδύνου, σηκώθηκε και το 'βαλε στα πόδια. Έτρεξε όπως δεν είχε τρέξει ποτέ στη ζωή της. Είχε αφήσει εσκεμμένα το κινητό της στο σπίτι. Πόσο πολύ το χρειαζόταν ετούτη τη στιγμή!

Ξαναβγήκε στον Αυτοκινητόδρομο 21. Ήλπιζε ότι θα έβλεπε να πλησιάζει κάποιο αυτοκίνητο, αλλά τίποτα. Σαν να ήταν μόνη στον κόσμο. Και τότε εκτοξεύθηκε σαν βολίδα ως το βενζινάδικο του Λιούις Τζέικομπ. Εκεί θα έβρισκε βοήθεια. Όταν επιτέλους έφτασε, με κομμένη την ανάσα, βρήκε την πόρτα κλειστή. Βλέποντας όμως μέσα τον ιδιοκτήτη, άρχισε να του χτυπάει το τζάμι για να της ανοίξει. Έπεσε πάνω του φωνάζοντας:

«Καλέστε την αστυνομία! Καλέστε την αστυνομία!».

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ
ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΤΟΥ ΠΙΤΕΡ ΦΙΛΙΠΣ

[Ο Πίτερ Φίλιπς είναι αστυνομικός στο Μάουντ Πλέζαντ εδώ και δεκαπέντε χρόνια περίπου. Ήταν ο πρώτος που έφτασε στον τόπο του εγκλήματος. Η κατάθεσή του καταγράφηκε στο Μάουντ Πλέζαντ στις 3 Απριλίου του 1999.]

Όταν άκουσα την κλήση από τα κεντρικά για το περιστατικό στο Γκρέυ Μπιτς, αρχικά νόμισα ότι κατάλαβα λάθος. Ζήτησα από το τηλεφωνικό κέντρο να μου επαναλάβουν. Βρισκόμουν στον τομέα του Στόουβ Φαρμ, που δεν απέχει πολύ από το Γκρέυ Μπιτς.

Και πήγατε εκεί απευθείας;

Όχι, σταμάτησα πρώτα στο βενζινάδικο του Αυτοκινητόδρομου 21 απ' όπου η μάρτυς είχε καλέσει την Άμεσο Δράση. Δεδομένης της κατάστασης, θεώρησα σημαντικό να της μιλήσω πριν την παρέμβασή μου, για να ξέρω με τι έχω να κάνω στην όχθη της λίμνης. Μου εξιστόρησε τα γεγονότα. Δεκαπέντε χρόνια τώρα στη δουλειά, ποτέ δεν είχα κληθεί να αντιμετωπίσω παρόμοιο περιστατικό.

Κι έπειτα;

Πήγα απευθείας εκεί.

Πήγατε μόνος;

Δεν είχα άλλη επιλογή. Δεν υπήρχε λεπτό για χάσιμο. Έπρεπε να προλάβω το κτήνος προτού εξαφανιστεί.

Τι συνέβη στη συνέχεια;

Οδηγήσα σαν τρελός από το βενζινάδικο ως το πάρκινγκ του Γκρέυ Μπιτς. Φτάνοντας εκεί, είδα ένα μπλε κάμπριο με πινακίδες της Μασσαχουσέττης. Πήρα την καραμπίνα μου και ακολούθησα το μονοπάτι της λίμνης.

Και...

Όταν έφτασα επιτέλους στη λίμνη, ήταν ακόμη εκεί και κατακρουρούσε το άμοιρο κορίτσι. Έβαλα τις φωνές για να σταματήσει και τότε σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε επίμονα. Άρχισε να με πλησιάζει αργά. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα πως μόνο ο ένας απ' τους δυο μας θα ζούσε. Δεκαπέντε χρόνια τώρα στην υπηρεσία, δεν είχε χρειαστεί ποτέ να πυροβολήσω. Μέχρι σήμερα το πρωί.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Οι συνέπειες της επιτυχίας

Ένα ανοιξιιάτικο χιόνι έπεφτε πάνω στα τεράστια υπόστεγα που βρίσκονταν στα όρια του Σαιν Λοράν και στέγαζαν τα κινηματογραφικά στούντιο. Εκεί γυριζόταν, εδώ και κάτι μήνες, η κινηματογραφική μεταφορά του πρώτου μου μυθιστορήματος, του *Γκ. όπως Γκόλντσταϊν*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Μετά την υπόθεση Χάρρυ Κέμπερτ

Μόντρεαλ, Κεμπέκ

5 Απριλίου 2010

Οι ημερολογιακές συμπτώσεις είχαν θελήσει οι αρχές των γυρισμάτων να συμπέσουν με την κυκλοφορία της *Αλήθειας για την υπόθεση Χάρρυ Κέμπερτ*. Η ταινία, γνωστή από τις θριαμβευτικές πωλήσεις του βιβλίου, ξεσήκωνε ήδη τον γενικό ενθουσιασμό και οι πρώτες εικόνες της είχαν δημιουργήσει σάλο στο Χόλλυγουντ.

Κι ενώ έξω ένας παγερός άνεμος έκανε τις νιφάδες του χιονιού να στροβιλίζονται, στο στούντιο θα 'λεγε κανείς πως ήταν κατακαλόκαιρο· στο ντεκόρ ενός πολυσύχναστου δρόμου στημένου με εκπληκτική αληθοφάνεια, οι ηθοποιοί και οι κομπάρσοι, με τα δυνατά φώτα των προβολέων επάνω τους, έμοιαζαν να βρίσκονται στο έλεος ενός καυτού ήλιου. Ήταν μια από τις πιο αγαπημένες μου σκηές στο βιβλίο: στον εξωτερικό χώρο ενός καφέ, ανάμεσα σ' ένα πλήθος περαστικών, οι δύο πρωταγωνιστές, ο Μαρκ και η Αλίσια, ξανάσμιγαν επιτέλους μετά από πολλά χρόνια που είχαν χαθεί. Δε

χρειαζόταν να μιλάνε, τα βλέμματά τους αρκούσαν για να ξανακερδίσουν τον χρόνο που είχαν ξοδέψει μακριά ο ένας απ' τον άλλον.

Καθιστός πίσω από τις οθόνες ελέγχου, παρακολουθούσα τη λήψη.

«Στοπ!» αναφώνησε ξαφνικά ο σκηνοθέτης διακόπτοντας τη χαρισματική στιγμή. «Αυτή τη φορά ήταν καλό». Δίπλα του, ο βοηθός του επανέλαβε τα ίδια λόγια στο μικρόφωνο. «Η λήψη ήταν καλή. Τέλος για σήμερα».

Την ίδια στιγμή το πλατό γέμισε κόσμο: οι τεχνικοί άρχισαν να μαζεύουν τον εξοπλισμό τους, ενώ οι ηθοποιοί επέστρεφαν στα καμαρίνια τους κάτω από τα απογοητευμένα βλέμματα των κομπάρσων που ήθελαν σε αντάλλαγμα μια φωτογραφία ή ένα αυτόγραφο.

Όσο για μένα, βάλθηκα να περιφέρομαι στο ντεκόρ. Ο δρόμος, τα πεζοδρόμια, τα φώτα, οι βιτρίνες των μαγαζιών, όλα έδειχναν τόσο αληθινά. Μπήκα στο καφέ, όλος θαυμασμό για τη φροντίδα που είχε δοθεί στις λεπτομέρειες. Ένιωθα σαν να έκανα περίπατο μέσα στο βιβλίο μου. Στάθηκα πίσω από τον πάγκο που ξεχειλίζει από σάντουιτς και γλυκά: οτιδήποτε θα φαινόταν επί της οθόνης έπρεπε να δείχνει πραγματικό.

Η ενατένιση δεν κράτησε όμως για πολύ. Μια φωνή μ' έβγαλε απ' τις σκέψεις μου:

«Δουλεύεις σερβιτόρος, Γκόλντμαν;».

Ήταν ο Ρού Μπαρνάσκι, ο ιδιόρρυθμος διευθυντής του Schmid & Hanson, του εκδοτικού μου οίκου. Είχε καταφτάσει από τη Νέα Υόρκη το ίδιο πρωί, απροειδοποίητα.

«Να σου φέρω καφέ, Ρού;» πρότεινα πιάνοντας ένα άδειο φλιτζάνι.

«Δώσε μου καλύτερα ένα σάντουιτς, πεθαίνω της πείνας».

Δεν είχα ιδέα αν τα τρόφιμα ήταν κατάλληλα προς κατανάλωση, αλλά χωρίς να το σκεφτώ έδωσα στον Ρού ένα σάντουιτς με γαλοπούλα και τυρί.

«Θυμήσου τα λόγια μου, Γκόλντμαν, η ταινία θα σκίσει» μου είπε αφού πρώτα δάγκωσε με λαιμαργία τις παχιές φέτες.

«Έχουμε μάλιστα προγραμματίσει και μια ειδική έκδοση του βιβλίου που θα κάνει αίσθηση!»

Όσοι από εσάς έχουν διαβάσει την *Αλήθεια για την υπόθεση Χάρρυ Κέμπερτ* ξέρουν τα πάντα για τις αμφιλεγόμενες σχέσεις μου με τον Ρόυ Μπαρνάσκι. Όσο για τους υπόλοιπους, φτάνει να ξέρουν πως οι επαφές του με τους συγγραφείς ποικίλλαν ανάλογα με τα χρήματα που έβγαζε απ' αυτούς. Στην περίπτωση μου, κι ενώ δύο χρόνια νωρίτερα με είχε κάνει σκουπίδι που δεν του είχα παραδώσει το βιβλίο μου εμπρόθεσμα, οι θεαματικές πωλήσεις της *Αλήθειας για την υπόθεση Χάρρυ Κέμπερτ* τον είχαν κάνει τώρα να μου παραχωρήσει μια εξέχουσα θέση στο πάνθεον με τις κότες που κάνουν τα χρυσά αυγά.

«Πρέπει να πλέεις σε πελάγη ευτυχίας, Γκόλντμαν» συνέχισε, χωρίς να μοιάζει να αντιλαμβάνεται ότι μ' ενοχλεί. «Η επιτυχία του βιβλίου και τώρα η ταινία. Θυμάσαι, πριν δυο χρόνια, που κίνησα γη και ουρανό για να παίξει τον ρόλο της Αλίσια η Κασσάνδρα Πόλλοκ κι άκουσα τα σχολιανά μου από σένα; Βλέπεις τώρα ότι άξιζε τον κόπο; Οι πάντες ανεξαιρέτως τη βρίσκουν φανταστική!»

«Αυτά δεν ξεχνιούνται, Ρόυ. Τους έκανες όλους να πιστέψουν πως είχα σχέση μαζί της».

«Και ιδού το αποτέλεσμα! Η μύτη μου δε με γελάει ποτέ, Γκόλντμαν! Γι' αυτό είμαι και το μεγάλο αφεντικό! Άλλωστε ήρθα ως εδώ για να σου μιλήσω για ένα πολύ σημαντικό θέμα».

Από τη στιγμή που τον είδα να εμφανίζεται απροειδοποίητα στο γύρισμα, ήξερα ότι δεν είχε έρθει στο Μόντρεαλ για το τίποτα.

«Περί τίνος πρόκειται;» ρώτησα.

«Έχω ένα νέο που θα σε κάνει να χαρείς πολύ κι ήθελα να σου το πω από κοντά».

Ο Μπαρνάσκι το πήγαινε με το μαλακό, κι αυτό δεν ήταν καλό σημάδι:

«Μπες κατευθείαν στο φητό, Ρόυ».

Το αποφάσισε:

«Είμαστε ένα μόλις βήμα πριν κλείσουμε συμβόλαιο με την MGM για να γυριστεί ταινία *Η αλήθεια για την υπόθεση Χάρρυ Κέμπερτ!* Μιλάμε για πολύ μεγάλη δουλειά! Τόσο μεγάλη, που θέλουν να υπογράψουμε το συντομότερο ένα προσύμφωνο».

«Δε νομίζω ότι θέλω να το δω να γίνεται ταινία» του είπα κοφτά.

«Περίμενε πρώτα να δεις το συμβόλαιο, Γκόλντμαν. Με την υπογραφή σου μόνο, βάζεις δύο εκατομμύρια δολάρια στην τσέπη! Μια τζίφρα στο κάτω μέρος της σελίδας, και στη στιγμή θα μπουν δύο εκατομμύρια δολάρια στον τραπεζικό σου λογαριασμό. Χώρια τα ποσοστά από τα έσοδα της ταινίας κι όλα τα υπόλοιπα!»

Δεν είχα καμία διάθεση να το κουβεντιάσω.

«Μίλα με τον ατζέντη μου ή με τον δικηγόρο μου» του πρότεινα για να του κόψω τη φόρα, κάτι που τον εξόργισε.

«Αν μ' ενδιέφερε η άποψη του ψωριάρη του ατζέντη σου, Γκόλντμαν, δε θα ερχόμουν ως εδώ!»

«Δε γινόταν να περιμένεις μέχρι να γυρίσω στη Νέα Υόρκη;»

«Μέχρι να γυρίσεις στη Νέα Υόρκη; Μα εσένα δε σε βρίσκει ποτέ κανείς, Γκόλντμαν, τη μια είσαι εδώ και την άλλη εκεί».

«Δε θα του άρεσε του Χάρρυ αυτή η ιστορία να γίνει ταινία» είπα μ' έναν μορφασμό δυσaráσκειας.

«Ποιου Χάρρυ; Του Χάρρυ Κέμπερτ;» ρώτησε με πνιχτή φωνή ο Μπαρνάσκι.

«Ναι, του Χάρρυ Κέμπερτ. Τέρμα η συζήτηση: δε θέλω να γίνει ταινία επειδή δεν έχω καμιά όρεξη να βυθιστώ πάλι σ' αυτή την υπόθεση. Θέλω να τα ξεχάσω όλα. Να γυρίσω σελίδα».

«Κοίτα να δεις που έχει και παράπονο κιόλας!» αναφώνησε εκνευρισμένος ο Μπαρνάσκι, που δεν του άρεσε να του πηγαίνουν κόντρα. «Τον κερνάνε χαβιάρι, αλλά ο μικρούλης ο Γκόλντμαν κάνει ναζάκια και δε θέλει ν' ανοίξει το στόμα!»

Αρκετά είχα ακούσει ως εδώ. Ο Μπαρνάσκι μεμιάς μετάνιωσε που με πίεσε και προσπάθησε να εξιλεωθεί παίρνοντας μελίχιο ύφος:

«Άφησέ με να σου μιλήσω πρώτα για τα σχέδιά μου, μικρέ μου Μάρκου, και θα δεις ότι θ' αλλάξεις γνώμη».

«Προς το παρόν, θέλω ν' αλλάξω τον αέρα μου».

«Πάμε μαζί για φαγητό απόψε. Έχω κλείσει σ' ένα εστιατόριο στην παλιά πόλη του Μόντρεαλ. Τι θα 'λεγες κατά τις οκτώ;»

«Έχω ένα ραντεβού απόψε. Ρού. Θα τα πούμε στη Νέα Υόρκη».

Τον παράτησα σύξυλο εκεί, με το υποκατάστατο του σάντουιτς στο χέρι, κι εγκατέλειψα το ντεκόρ κατευθυνόμενος προς την κεντρική είσοδο των στούντιο. Λίγο πριν τις μεγάλες δίφυλλες πόρτες υπήρχε ένα κυλικείο όπου κάθε μέρα, μετά τα γυρίσματα, σταματούσα να πάρω καφέ. Εκεί έβλεπα πάντα την ίδια σερβιτόρα. Μου έδωσε ένα χάρτινο κυπελλάκι γεμάτο καφέ προτού προλάβω να της το ζητήσω. Της χαμογέλασα ως ένδειξη ευχαριστίας. Μου ανταπέδωσε το χαμόγελο. Οι άνθρωποι μου χαμογελούν συχνά. Αλλά δεν ξέρω αν χαμογελούν σ' εμένα ως έναν απλό συνάνθρωπο που συναντούν, ή αν χαμογελούν στον συγγραφέα που έχουν διαβάσει. Για του λόγου το αληθές, η σερβιτόρα εμφάνισε ένα αντίτυπο από την *Αλήθεια για την υπόθεση Χάρρυ Κέμπερτ* βγάζοντάς το κάτω απ' τον πάγκο της.

«Το τελείωσα χθες βράδυ» μου είπε. «Δεν ήθελα να τ' αφήσω απ' τα χέρια μου! Μπορείτε να μου το υπογράψετε;»

«Πολύ ευχαρίστως. Το όνομά σου;»

«Ντέμπορα».

Μα βέβαια, Ντέμπορα. Μου το είχε πει δέκα φορές.

Έβγαλα ένα στιλό απ' την τσέπη μου κι έγραφα στην πρώτη λευκή σελίδα την τυπική φράση που χρησιμοποιούσα στις αφιερώσεις μου:

*Για την Ντέμπορα,
η οποία γνωρίζει πλέον όλη την αλήθεια
για την υπόθεση Χάρρυ Κέμπερτ.
Μάρκου Γκόλντμαν*

«Καλή σου μέρα, Ντέμπορα» την αποχαιρέτησα επιστρέφοντάς της το βιβλίο της.

«Καλή σας μέρα, κύριε Γκόλντμαν. Θα σας δω αύριο».

«Αύριο επιστρέφω στη Νέα Υόρκη. Θα είμαι πίσω σε μια βδομάδα».

«Τότε θα σας δω σύντομα».

Καθώς ξεμάκρυνα, με ξαναφώναξε.

«Τον ξανάδατε;» με ρώτησε.

«Ποιον;»

«Τον Χάρρυ Κέμπερτ».

«Όχι. Δεν ξαναείχα νέα του έκτοτε».

Βγήκα από το στούντιο και χώθηκα στο αμάξι μου. Έχετε ξαναδεί τον Χάρρυ Κέμπερτ; Από τότε που κυκλοφόρησε το βιβλίο, ο κόσμος δεν είχε πάψει να με ρωτάει επί του θέματος. Και κάθε φορά έβαζα τα δυνατά μου να απαντήσω κρύβοντας την ταραχή μου. Λες και το μυαλό μου δε γυρνούσε εκεί κάθε μέρα. Πού να βρισκόταν άραγε ο Χάρρυ; Τι να είχε απογίνει;

Πέρασα το Σαιν Λοράν κι έπειτα με το αμάξι κατευθύνθηκα προς το κέντρο του Μόντρεαλ, από όπου μετά από λίγο ξεπρόβαλαν οι ουρανοξύστες. Μου άρεσε αυτή η πόλη. Ένιωθα όμορφα εδώ. Ίσως επειδή κάποιος με περίμενε. Εδώ και μερικούς μήνες, είχε μπει επιτέλους μια γυναίκα στη ζωή μου.

Στο Μόντρεαλ, έμενα στο Ritz-Carlton, πάντοτε στην ίδια σουίτα στον τελευταίο όροφο. Είχα μόλις περάσει την κεντρική είσοδο του ξενοδοχείου, όταν ο υπάλληλος της υποδοχής με σταμάτησε για να με ενημερώσει ότι με περίμεναν στο μπαρ. Χαμογέλασα: είχε κιόλας έρθει.

Τη βρήκα να κάθεται σε μια διακριτική γωνιά δίπλα στο τζάκι απολαμβάνοντας ένα Moscow Mule, φορώντας ακόμα τη στολή του πιλότου. Όταν με είδε, το πρόσωπό της φωτίστηκε. Με φίλησε, την πήρα αγκαλιά. Όσο την έβλεπα, τόσο περισσότερο μου άρεσε.

Η Ρέιγκαν ήταν τριάντα χρονών, συνομήλική μου. Ήταν πιλότος στην Air Canada. Βλεπόμασταν πάνω από τρεις μήνες

τώρα. Δίπλα της, η ζωή μου μου φαινόταν πιο γεμάτη, πιο ολοκληρωμένη. Ήταν ένα συναίσθημα ακόμη πιο δυνατό από τη στιγμή που είχα δυσκολευτεί πολύ να γνωρίσω κάποια που να μου αρέσει πραγματικά.

Είχαν περάσει πέντε χρόνια από την τελευταία σοβαρή μου σχέση –με μια κοπέλα που την έλεγαν Έμμα Μάθιους–, η οποία είχε κρατήσει μονάχα μερικούς μήνες. Έτσι, τελειώνοντας την *Αλήθεια για την υπόθεση Χάρου Κέμπερτ*, είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου να αφιερωθώ στην ερωτική μου ζωή. Και η αλήθεια είναι ότι είχα πολλές περιπέτειες, χωρίς μεγάλη επιτυχία όμως. Ίσως πίεσα πολύ τον εαυτό μου. Η κάθε μου γνωριμία πολύ γρήγορα εξελισσόταν σε συνέντευξη εργασίας: παρατηρώντας την κοπέλα που μου μιλούσε μόλις εδώ και μερικά λεπτά, αναρωτιόμουν αν θα ήταν καλή σύντροφος ή καλή μητέρα για τα παιδιά μου. Και την επόμενη στιγμή ξεπηδούσε απ' το μυαλό μου η μητέρα μου, σαν παρείσακτος εισβολέας. Άρπαζε μια άδεια καρτέλα, καθόταν δίπλα στο δύστυχο κορίτσι κι άρχιζε να της βρίσκει χίλια δυο ελαττώματα. Η μητέρα μου –ή μάλλον η άυλη παρουσία της– γινόταν ο συντονιστής του ραντεβού. Μου ψιθύριζε στο αυτί, επαναλαμβάνοντας μια χιλιοειπωμένη φράση που της άρεσε ιδιαίτερα: *Μάρκι, πιστεύεις ότι είναι η κατάλληλη; Λες κι επρόκειτο να δεσμευτούμε για όλη μας τη ζωή, ενώ στο βάθος δεν ξέραμε καν αν η σχέση θα επιζούσε ως το ίδιο βράδυ. Και καθώς η μητέρα μου είχε για μένα μεγάλες βλέψεις, πρόσθετε: «Σοβαρά τώρα, Μάρκι, φαντάζεσαι τον εαυτό σου στον Λευκό Οίκο, στην τελετή όπου θα σου απονεύμουν το Προεδρικό Μετάλλιο της Ελευθερίας, να σε συνοδεύει αυτή εδώ η κοπέλα;».* Η τελευταία φράση λεγόταν συνήθως μ' ένα ύφος περιφρονητικό, με σκοπό, λες, να με αποτρέψει. Και με απέτρεπε. Έτσι, λοιπόν, η καχημένη η μητέρα μου, εν αγνοία της, μ' έκανε να παρατείνω τον εργένικο βίο μου. Όσπου, χάρη σ' εκείνη επίσης, γνώρισα τη Ρέιγκαν.

*
**

Τρεις μήνες νωρίτερα.

31 Δεκεμβρίου 2009.

Όπως κάθε Παραμονή Πρωτοχρονιάς, είχα πάει στο Μονκλέρ, στο Νιου Τζέρσεϋ, να επισκεφθώ τους γονείς μου. Κι ενώ πίναμε τον καφέ μας στο σαλόνι, η μητέρα μου ξεστόμισε εκείνη την ανόητη φράση που έλεγε μερικές φορές και που μ' έκανε έξω φρενών:

«Τι να σου ευχηθεί κανείς για το νέο έτος, γλυκέ μου, από τη στιγμή που τα έχεις όλα;».

«Να ξαναβρώ έναν φίλο που έχασα» της απάντησα άκρωσ εκνευρισμένος.

«Πέθανε κανένας φίλος σου;» ανησύχησε η μητέρα μου, που δεν κατάλαβε σε ποιον αναφερόμουν.

«Τον Χάρρου Κέμπερτ εννοώ» της διευκρίνισα. «Θα 'θελα να τον ξαναδώ. Να μάθω τι απέγινε».

«Νισάφι πια μ' αυτόν τον Χάρρου Κέμπερτ! Μόνο μπελάδες σου προκάλεσε! Οι πραγματικοί φίλοι δε μας βάζουν σε μπελάδες!»

«Χάρη σ' αυτόν έγινα συγγραφέας. Του χρωστάω τα πάντα».

«Δε χρωστάς τίποτα σε κανέναν πέρα από τη μάνα σου, στην οποία χρωστάς τη ζωή σου! Δεν έχεις ανάγκη από φίλους, Μάρκι, αλλά από μια φιλενάδα! Γιατί δεν έχεις φιλενάδα; Δε θες να μου χαρίσεις εγγονάκια;»

«Είναι δύσκολο πράγμα οι γνωριμίες, μαμά».

Η μητέρα μου προσπάθησε να πάρει ένα πιο μαλακό ύφος:

«Μάρκι, γλυκέ μου, νομίζω ότι δεν προσπαθείς αρκετά να γνωρίσεις μια κοπέλα. Δε βγαίνεις όσο θα 'πρεπε. Ξέρω ότι μερικές φορές περνάς τις ώρες σου κοιτώντας ένα άλμπουμ με τις φωτογραφίες σου μαζί μ' αυτόν τον Χάρρου Κέμπερτ».

«Πώς το ξέρεις αυτό;» τη ρώτησα έκπληκτος.

«Μου το είπε η οικιακή βοηθός σου».

«Κι από τότε εσύ κουβεντιάζεις με την οικιακή βοηθό μου;»

«Από τότε που δε μου λες πια τίποτα!»

Εκείνη τη στιγμή, το βλέμμα μου στάθηκε σε μια κορνιζα-

ρισμένη φωτογραφία που απεικόνιζε τον θείο Σαούλ, τη θεία Ανίτα και τα ξαδέρφια μου, τον Χίλλελ και τον Γούντνι, στη Φλόριντα.

«Ξέρεις, αν ο θείος σου ο Σαούλ...» ψιθύρισε η μητέρα μου.

«Ας μη μιλήσουμε γι' αυτό, μαμά, σε παρακαλώ!»

«Απλώς θέλω να είσαι ευτυχισμένος, Μάρκι. Δεν έχεις κανέναν λόγο να μην είσαι!».

Ένωσα την επιθυμία να φύγω. Σηκώθηκα και πήρα το σακάκι μου.

«Τι θα κάνεις απόψε, Μάρκι;» με ρώτησε η μητέρα μου.

«Θα βγω με κάτι φίλους» προφασίστηκα για να την καθησυχάσω.

Τη φίλησα, φίλησα τον πατέρα μου κι έφυγα.

Η μητέρα μου είχε δίκιο: είχα στο σπίτι ένα φωτογραφικό άλμπουμ στο οποίο κατέφευγα κάθε φορά που μ' έπιανε νοσταλγική διάθεση. Άλλωστε αυτό έκανα με το που επέστρεψα στη Νέα Υόρκη. Έβραλα ένα ποτήρι ουίσκι και άρχισα να ξεφυλλίζω το άλμπουμ. Η τελευταία φορά που είχα δει τον Χάρρυ ήταν έναν χρόνο νωρίτερα, ένα βράδυ Δεκέμβρη του 2008, όταν είχε εμφανιστεί σπίτι μου για μια τελευταία συζήτηση ενώπιος ενωπίω. Έκτοτε, κανένα σημάδι ζωής. Θέλοντας να αποδείξω ότι δεν ήταν ένοχος για τον φόνο και να αποκαταστήσω την τιμή του, τον είχα χάσει. Μου έλειπε αφάνταστα.

Προσπάθησα βέβαια να ξαναβρώ τα ίχνη του, μάταια όμως. Πήγαίνα τακτικά στην Ορόρα, στο Νιου Χαμσάιρ, όπου ζούσε ο Χάρρυ τα τελευταία τριάντα χρόνια. Όργανα ώρες ολόκληρες τη μικρή αυτή πόλη. Περιπλανιόμουν ατελείωτα μπροστά στο σπίτι του, στο Γκουζ Κόουβ. Οποιαδήποτε ώρα της μέρας και της νύχτας. Για να τον ξαναβρώ. Να επανορθώσω. Όμως ο Χάρρυ παρέμενε άφαντος.

Κι ενόσω ήμουν απορροφημένος στο άλμπουμ με τις φωτογραφίες ξαναφέρονοντας στον νου μου μνήμες απ' αυτό που υπήρξαμε εκείνος κι εγώ, χτύπησε το σταθερό μου τηλέφωνο. Για μια στιγμή, πίστεψα πως ήταν εκείνος. Έσπευσα να απαντήσω. Ήταν η μητέρα μου.

«Γιατί απάντησες, Μάρκι;» με μάλωσε.

«Επειδή με κάλεσες, μαμά».

«Μα είναι Παραμονή Πρωτοχρονιάς! Μου είπες πως θα ήσουν με κάτι φίλους σου! Μη μου πεις ότι είσαι πάλι μόνος στο σπίτι και κοιτάς αυτές τις καταραμένες τις φωτογραφίες! Θα πω στην οικιακή βοηθό σου να τις κάψει!»

«Θα την απολύσω, μαμά. Εξαιτίας σου, μια γυναίκα θα χάσει τη δουλειά της. Είσαι ευχαριστημένη τώρα;»

«Βγες απ' το σπίτι, Μάρκι! Θυμάμαι όταν ήσουν ακόμα στο λύκειο που πήγαινες να υποδεχτείς το νέο έτος στην Τάιμς Σκουέρ. Πάρε τηλέφωνο τους φίλους σου και βγες έξω! Σε διατάζω! Πρέπει να την ακούς τη μαμά σου!»

Κι έτσι βρέθηκα στην Τάιμς Σκουέρ, μόνος, αφού στην πραγματικότητα δεν είχα φίλους στη Νέα Υόρκη για να τους τηλεφωνήσω. Φτάνοντας στα περίξ της πλατείας, που ήταν πλημμυρισμένη από κόσμο, ένιωσα καλά. Γαληνεμένος. Άφησα τη λαοθάλασσα να με παρασύρει. Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή έπεσα πάνω σ' αυτή την κοπέλα που έπινε σαμπάνια. Μου χαμογέλασε. Μου άρεσε από την πρώτη στιγμή.

Όταν το ρολόι χτύπησε δώδεκα, τη φίλησα.

Έτσι μπήκε η Ρέιγκαν στη ζωή μου.

*
**

Μετά τη γνωριμία μας, η Ρέιγκαν ήρθε αρκετές φορές να με δει στη Νέα Υόρκη, ή συναντιόμασταν στο Μόντρεαλ όταν πήγαινα στα γυρίσματα. Στην πραγματικότητα, μετά από τρεις μήνες σχέση, ακόμα γνωριζόμασταν ελάχιστα. Κανονίζαμε να συναντηθούμε ανάμεσα σε δύο πτήσεις ή δύο ημέρες γυρισμάτων. Όμως εκείνο το βράδυ του Απρίλη, στο μπαρ του Ritz στο Μόντρεαλ, ένιωσα για εκείνη κάτι δυνατό. Κι ενώ κουβεντιάζαμε περί ανέμων και υδάτων, η Ρέιγκαν πέρασε με άριστα το τεστ της μητέρας μου: τη φαντάστηκα κάτω από διάφορες περιστάσεις και βρήκα πως στην καθεμία απ' αυτές θα μπορούσε πολύ άνετα να σταθεί δίπλα μου.

Είχε πτήση την επομένη στις επτά το πρωί για το αεροδρόμιο Τζον Φ. Κέννεντυ της Νέας Υόρκης. Όταν της πρότεινα να βγούμε για δείπνο, εκείνη προτίμησε να παραμείνουμε στο ξενοδοχείο.

«Το εστιατόριο του ξενοδοχείου είναι πολύ καλό» είπα.

«Το δωμάτιό σου είναι ακόμη καλύτερο» μου είπε χαμογελώντας.

Κλειδωθήκαμε στη σουίτα μου όλο το βράδυ. Χαλαρώσαμε για ώρα στην τεράστια μπανιέρα θαυμάζοντας από την τζαμαρία, χωμένοι στον αφρό και στο καυτό νερό, το χιόνι που συνέχιζε να πέφτει πάνω απ' το Μόντρεαλ. Κι έπειτα παραγγείλαμε στο δωμάτιο. Όλα έδειχναν εύκολα, υπήρχε σύμπνοια μεταξύ μας. Το μόνο που με στεναχωρούσε ήταν που δεν μπορούσα να περάσω περισσότερο χρόνο μαζί της. Και η αιτία ήταν η γεωγραφική απόσταση (εγώ έμενα στη Νέα Υόρκη κι εκείνη σε μια μικρή πόλη στα νότια του Μόντρεαλ, μια ώρα δρόμο, όπου ακόμη δεν είχε τύχει να πάω), αλλά κυρίως τα δεσμευτικά ωράρια που είχε ως πιλότος και που δεν της άφηναν ελεύθερο χρόνο. Άλλωστε ούτε εκείνο το βράδυ η συνάντησή μας παρέκκλινε από τους κανόνες, και γι' άλλη μια φορά η νύχτα υπήρξε πολύ σύντομη: στις πέντε το πρωί, κι ενώ ακόμα το ξενοδοχείο κοιμόταν, η Ρέιγκαν κι εγώ ετοιμαζόμασταν να βγούμε. Τη χάξευα από την πόρτα του μπάνιου. Φορώντας το παντελόνι της στολής του πιλότου κι από πάνω το σουτιέν της, βαφόταν πίνοντας ταυτόχρονα τον καφέ της. Φεύγαμε κι οι δυο για Νέα Υόρκη, αλλά όχι μαζί. Εκείνη αεροπορικώς κι εγώ οδικώς, αφού είχα έρθει στο Μόντρεαλ με το αυτοκίνητο. Την πήγα ως το αεροδρόμιο Τριντό. Τη στιγμή που σταμάτησα μπροστά στην είσοδο του αερολιμένα, η Ρέιγκαν με ρώτησε:

«Γιατί δεν ήρθες με το αεροπλάνο, Μάρκου;».

Δίστασα για μια στιγμή: δεν μπορούσα να της αποκαλύψω με κομφό τρόπο τους λόγους αυτής μου της επιλογής.

«Μ' αρέσει η διαδρομή Νέα Υόρκη-Μόντρεαλ» προφασίστηκα.

Η εξήγησή μου δεν την έπεισε απόλυτα.

«Μη μου πεις ότι φοβάσαι τα αεροπλάνα!»

«Όχι βέβαια!»

Με φίλησε και μου είπε ένα τρυφερό «μου αρέσεις όπως και να 'χει».

«Πότε θα σε ξαναδώ;» τη ρώτησα.

«Πότε θα ξανάρθεις στο Μόντρεαλ;»

«Στις 12 του μηνός».

Κοίταξε την ατζέντα της:

«Θα διανυκτερεύσω στις 12 στο Σικάγο και στη συνέχεια έχω μία εβδομάδα καθημερινών πτήσεων με Τορόντο».

Παρατήρησε το απογοητευμένο μου ύφος:

«Όμως αμέσως μετά θα έχω μία βδομάδα άδεια. Σου υπόσχομαι πως θα περάσουμε πολύ χρόνο μαζί τότε. Θα κλειστούμε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου σου και δε θα το κουνήσουμε αποκεί».

«Τι θα 'λεγες να πηγαίναμε λίγες μέρες κάπου;» πρότεινα. «Ούτε Νέα Υόρκη ούτε Μόντρεαλ. Κάπου αλλού, μόνο εσύ κι εγώ».

Έγνεψε καταφατικά με ενθουσιασμό και μου χάρισε το ομορφότερο χαμόγελό της.

«Θα μου άρεσε πολύ αυτό» ψιθύρισε, σαν να μου εκμυστηρευόταν κάτι όχι απόλυτα επιτρεπτό.

Μου έδωσε ένα μεγάλο φιλί κι έπειτα βγήκε από το αμάξι αφήνοντάς με να τρέφω πολλές ελπίδες για το μέλλον μας. Κι ενώ την κοιτούσα να χάνεται μέσα στο κτίριο του αεροδρομίου, αποφάσισα να πάρω την πρωτοβουλία και να οργανώσω μια ρομαντική απόδραση σ' ένα ξενοδοχείο στις Μπαχάμες για το οποίο μου είχαν πει τα καλύτερα, το Harbour Island. Άρχισα αμέσως να πληκτρολογώ στο κινητό μου και μπήκα στην ιστοσελίδα του ξενοδοχείου: το μέρος, απομονωμένο σ' ένα ιδιωτικό νησί, έμοιαζε παραδεισένιο. Εκεί θα περνούσαμε αυτή την εβδομάδα διακοπών: σε μια παραλία με ψιλή άμμο και γαλαζοπράσινα νερά. Έκανα αμέσως την κράτηση κι έπειτα ξεκίνησα για τη Νέα Υόρκη.

Διέσχισα τα ανατολικά καντόνια ως το Μαγκόγκ –όπου στα-

μάτησα να πάρω έναν καφέ—, προτού κατέβω προς τη μικρή πόλη Στάνστεντ, στα σύνορα με τις Ηνωμένες Πολιτείες, την οποία ίσως έχετε ακουστά επειδή εκεί υπάρχει η μοναδική βιβλιοθήκη στον κόσμο η οποία βρίσκεται ανάμεσα σε δύο χώρες.

Τη στιγμή που ετοιμαζόμουν να περάσω τα σύνορα, ο Αμερικανός τελωνειακός που έλεγξε το διαβατήριό μου με ρώτησε μηχανικά από πού ερχόμουν και πού πήγαινα. Καθώς του απάντησα ότι ερχόμουν από το Μόντρεαλ και πήγαινα στο Μανχάτταν, μου υπέδειξε: «Δεν είναι ο πιο σύντομος δρόμος αυτός για τη Νέα Υόρκη». Νομίζοντας πως είχα κάνει λάθος, μου έδωσε οδηγίες για να βγω στον Αυτοκινητόδρομο 87. Τον άκουσα ευγενικά χωρίς να έχω την παραμικρή πρόθεση να ακολουθήσω τις οδηγίες του.

Ήξερα πολύ καλά πού πήγαινα.

Πήγαινα στην Ορόρα, στο Νιου Χαμσάιρ, εκεί όπου ο φίλος μου, ο Χάρρυ Κέμπερτ, είχε περάσει το μεγαλύτερο κομμάτι της ζωής του προτού εξαφανιστεί χωρίς να αφήσει διεύθυνση.